

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/40/2017
Identifikačné číslo spisu: 4105220661
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4105220661.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobcu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanému Jozef Zuzula STAVBA A INŽINIERING, Štúrova 412, 952 01 Vráble, IČO: 14 409 879, zastúpenému Advokátska kancelária Gabriel Orlik, s.r.o., Žitavanská 20, 951 93 Topoľčianky, IČO: 36 858 722, o zaplatenie sumy 29 274,36 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 26Cob/52/2016-588 z 1. decembra 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 23Cb/198/2005-557 z 19. apríla 2016 rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 29 274,36 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania nerozhodol z dôvodu, že o nich rozhodne v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že účastníci konania uzavreli dňa 26. júla 2000 Zmluvu o dielo č. 1/2000 (ďalej aj „zmluva o dielo“ alebo „zmluva“), na základe ktorej sa žalovaný ako zhotoviteľ zaviazal vykonať pre žalobcu ako objednávateľa opravu striech na objektoch v správe Krajského riaditeľstva Policajného zboru Nitra (ďalej aj „KR PZ“), medzi ktorými bol aj objekt Obvodného oddelenia Policajného zboru Kolárovo (ďalej aj „OO PZ“). V článku VIII. bode 8. 2. zmluvy o dielo si účastníci pre prípad omeškania zhotoviteľa so splnením povinnosti odstrániť vady diela dohodli zmluvnú pokutu vo výške 1 000,- Sk za každý deň omeškania až do odstránenia poslednej vady diela. Žalovaný (ďalej aj „zhotoviteľ“) objednané dielo vykonal a žalobca (ďalej aj „objedávateľ“) ho bez vád a nedorobkov prevzal dňa 30. septembra 2000. Po odovzdaní diela sa na ňom v záručnej lehote vyskytli vady, ktoré žalobca riadne a včas oznámil žalovanému a požiadal ho o ich odstránenie. Žalobca si opakovane u žalovaného uplatnil vady diela (zatekanie strešnej krytiny), ktoré žalovaný v dohodnutej lehote neodstránil. Odstránenie vád diela žalobca následne zabezpečil prostredníctvom tretej osoby

(INPEK, s.r.o.). Náklady na opravu krytiny v sume 228 419,30 Sk a náklady na vypracovanie znaleckého posudku v sume 7 500 Sk si žalobca uplatnil podanou žalobou proti žalovanému titulom nároku na náhradu škody, spôsobenú vadným plnením žalovaného (ust. § 436 ods. 4 a ust. § 437 ods. 3 Obchodného zákonníka). Po doplnení dokazovania súd prvej inštancie mal preukázané, že za vady diela - zatekanie strešnej krytiny - zodpovedá žalovaný, nakoľko nevykonal dielo riadne. Žalovaný pri vykonaní diela nevedol riadne stavebný denník a niektoré práce nevykonal v súlade s STN a technickými parametrami použitej strešnej krytiny. Najpodstatnejším však bolo, že pri vykonávaní diela sa riadil nevhodnými pokynmi žalobcu, zadanými pri verejnej súťaži. V prípade, ak by žalovaný postupoval s odbornou starostlivosťou, mohol zistiť nevhodnosť pokynov, a to najneskôr v deň začatia vykonávania prác a žalobcu na to upozorniť. Žalovaný však nevhodnosť pokynov nezistil, neoznámil ich žalobcovi a dielo vykonal na základe nevhodných pokynov. Bez ohľadu na to, či žalovaný porušil zmluvu podstatným alebo nepodstatným spôsobom, žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená porušením zmluvných povinností zo strany žalovaného, ktorý dielo nevykonal riadne, t. j. bez väd a dôvodne vytknuté vady následne neodstránil.

1.2. Okrem nároku na náhradu škody si žalobca podanou žalobou uplatnil proti žalovanému aj zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorá bola v písomnej forme platne dohodnutá vo výške 1 000,- Sk za každý deň omeškania s odstránením väd diela (článok VIII. bod 8.2. zmluvy o dielo). Zmluvná pokuta, dohodnutá v zmluve o dielo, je dostatočne určitá a zrozumiteľná a keďže žalovaný si svoju povinnosť v zmysle zmluvy o dielo nespĺnil a v lehote 3 dní nepredložil písomný návrh na odstránenie väd a vady diela neodstránil (článok VII. bod 7.6. zmluvy o dielo), žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 21 443,27 eur (646 000 Sk) za 646 dní omeškania.

1.3. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba na náhradu škody v sume 7 582,13 (228 419,30 Sk), spočívajúca v nákladoch spojených s odstránením vadného plnenia žalovaného treťou osobou, ďalej v sume 248,95,- eur (7 500 Sk) titulom náhrady nákladov na vypracovanie znaleckého posudku Ing. A. G. a v sume 21 443,27 eur (646 000 Sk) titulom zmluvnej pokuty, je dôvodná, preto jej v celom rozsahu vyhovel. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 151 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. O jeho odvolaní rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 26Cob/52/2016-588 z 1. decembra 2016, ktorým v časti, v ktorej súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 21 443,27 eur, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 220,86 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V zostávajúcej časti o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 13 222,41 eur žalobu zamietol. V časti, v ktorej súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 7 831,08 eur titulom náhrady škody, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že odvolanie žalovaného prejednal v súlade s ust. § 379, § 380 a § 381 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“). Vo veci rozhodol postupom podľa ust. § 385 ods. 1 C. s. p., t. j. bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné. Z obsahu spisu, ako aj napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaná suma pozostáva z nasledovných nárokov: nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 21 443,27 eur, nároku na náhradu nákladov na zhotovenie novej strešnej krytiny v sume 7 582,13 eur a nároku na náhradu nákladov súvisiacich s vypracovaním znaleckého posudku v sume 248,95,- eur.

2.2. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalovaný nevykonal dielo riadne a preto zodpovedá za vady vykonaného diela. To, že vykonané dielo malo vady, nebolo medzi stranami sporné, čo napokon vyplynulo aj z nariadeného znaleckého dokazovania, keď v znaleckom posudku sa konštatuje, že dielo nebolo vykonané v súlade s STN 73 3610 (nevhodné uchytenie izolačného pásu na zvislú plochu atiky, resp. nebolo vykonané v súlade so zmluvou a súťažnými podmienkami, pričom túto vadu konštatuje aj prvý znalec Ing. D. C.).

2.3. Podľa článku VII. bodu 7.1. zmluvy o dielo zhotoviteľ zodpovedá za to, že predmet bude zhotovený v súlade so zmluvou, podľa technických noriem a všeobecne záväzných právnych predpisov a že dielo bude mať počas záručnej doby (podľa článku VII. bodu 7.2. bola dohodnutá záruka päť rokov) vlastnosti dohodnuté v zmluve. Podľa článku VII. bodu 7.3. zmluvy, ak dielo nie je v súlade s podmienkami stanovenými v bode 7.1. zmluvy, tak má vady. Podľa bodu 7.4. toho istého článku platí, že počas záručnej doby má objednávateľ právo požadovať a zhotoviteľ povinnosť bezplatne odstrániť vady diela.

2.4. Skutočnosť, či žalovaný mohol zistiť nevhodnosť pokynov žalobcu už pri započatí vykonávania diela, súd prvej inštancie riešil aj cestou znaleckého dokazovania, vykonaného Ústavom súdneho Inžinierstva Žilinskej univerzity, ktorý vo svojich záveroch konštatuje, že nevhodnosť súťažných podmienok zhotoviteľ mohol zistiť najneskôr v deň začatia opravy. Napokon táto možnosť vyplýva aj z ďalšieho postupu žalovaného, ktorý si následne zadovážil projektovú dokumentáciu opravovanej strechy. Aj vykonanie sond do strešného plášťa bolo možné realizovať v čase pred zahájením prác, a nie až po ich ukončení, ako to v rámci riešenia odstraňovania väd navrhoval žalovaný. Žalovanému nič nebránilo, aby v prípade, ak nemal istotu o podklade strešného plášťa, navrhol vykonanie sondáže ešte pred započatím prác. Je preto možné konštatovať, že pri vynaložení odbornej starostlivosti, ktorú predpokladá Obchodný zákonník v ust. § 551 ods. 1, bolo možné zo strany zhotoviteľa zistiť nevhodnosť pokynov objednávateľa. V tejto časti odvolací súd preto považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné.

2.5. K žalovaným namietanej výške zmluvnej pokuty, ktorú súd prvej inštancie priznal v celej uplatnenej sume odvolací súd konštatoval, že je nesporné, že podmienky na uplatnenie zmluvnej pokuty boli zo strany žalobcu splnené a preukázané. Otázkou však zostáva, či žalobcom uplatnená a zmluvne dohodnutá zmluvná pokuta nie je neprímerane vysoká vo vzťahu k hodnote a významu zabezpečovanej povinnosti. Vychádzajúc z obsahu zmluvy v znení jej dodatkov, cena za dielo (rekonštrukcia strechy OO PZ) bola dohodnutá v sume 4 110,43 eur. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia zmluvnej pokuty v sume 21 443,27 eur, čo predstavuje viac ako päťnásobok ceny diela. Je zrejmé, že priznaním takto uplatnenej výšky zmluvnej pokuty by došlo na strane žalobcu k neúmernému obohateniu a na strane druhej k bezdôvodnému poškodeniu žalovaného, a to obzvlášť za situácie, keď žalobca si proti žalovanému uplatňuje aj celú náhradu nákladov, ktoré uhradil tretiemu subjektu za opravu predmetného strešného plášťa. Aj keď odvolací súd rešpektuje princíp zmluvnej voľnosti účastníkov, priznanie zmluvnej pokuty niekoľkonásobne prevyšujúcej právo, ktoré zabezpečuje, by podľa jeho názoru bolo neúmerne prísnou sankciou, ktorá nie je nevyhnutná pre naplnenie zabezpečovacej funkcie zmluvnej pokuty. Z tohto dôvodu odvolací súd pristúpil k moderovaniu výšky zmluvnej pokuty, ktorú žalobcovi priznal v sume 8 220,86 eur, teda vo výške rovnajúcej sa dvojnásobku ceny diela (4 110,43 eur), suma ktorá podľa názoru súdu dostatočne zohľadňuje hodnotu a význam zabezpečenej povinnosti. Keďže žalobca si uplatnil zmluvnú pokutu 21 443,27 eur a odvolací súd mu zmluvnú pokutu priznal v sume 8 220,86 eur, žaloba v sume 13 222,41 eur bola zamietnutá.

2.6. K nároku v sume 248,95 eur a 7 582,13 eur titulom náhrady nákladov na zhotovenie novej strešnej konštrukcie a nákladov vynaložených na vypracovanie znaleckého posudku odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie uvedené nároky žalobcovi priznal v ním uplatnenom rozsahu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí zaoberal opodstatnenosťou uplatnených nárokov čo do ich základu a výšky, a to hlavne vo väzbe na ustanovenie § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“), v zmysle ktorého uspokojenie, ktoré možno dosiahnuť uplatnením niektorého z nárokov z väd tovaru podľa § 436, § 437, nemožno dosiahnuť uplatnením nároku z iného právneho predpisu. Vo vzťahu k uplatneným pohľadávkam súd prvej inštancie neskúmal, či bolo možné dosiahnuť uspokojenie uplatneného nároku aj postupom v zmysle ust. § 436 a § 437 a ak áno v akej výške, resp. neskúmal, či žalobcovi vznikla škoda v ním uplatnenej výške, resp. či celá uplatnená výška bezprostredne súvisela, resp. bola v príčinnej súvislosti s odstraňovaním vadného plnenia po žalovanom. Keďže súd prvej inštancie sa týmito skutkovými okolnosťami, dôležitými pre rozhodnutie vo veci, nezaoberal vo svojom rozhodnutí, neposkytol žalovanému racionálne a právne zdôvodnenie ním priznaných nárokov a naplnil tak dôvod na zrušenie rozhodnutia v napadnutej časti v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Odvolací súd preto

rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa sumy 7 831,08 eur zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorou odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu v sume 8 220,86 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pretože súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. Dovolateľ poukázal na to, že v celom konaní nebolo preukázané, že žalovaný nevykonal dielo riadne, avšak odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že žalovaný dielo nevykonal riadne a preto zodpovedá za vady vykonaného diela. Odvolací súd sa nezaoberal jeho podstatnou námietkou, že nebola preukázaná a definovaná vada diela, t. j. jej jednoznačný obsah a kto za ňu nesie zodpovednosť. On za vady nezodpovedá, pretože dielo vykonal v súlade so zmluvou o dielo, o čom svedčí aj skutočnosť, že žalobca prevzal dielo bez akýchkoľvek väd v dohodnutom termíne. Konštatovanie súdu o nevhodnom uchytení izolačného pásu na zvislú plochu atiky a ďalšie tvrdenia sú zavádzajúce, pretože uchytenie izolačného pásu nebolo predmetom zmluvy a ak to bol nedostatok a vada, potom išlo o zjavnú vadu, ktorú žalobca mal a mohol zistiť pri preberacom konaní a už vtedy ju vytknúť s poukazom na ust. § 428 písm. b/ Obch. zák. Odvolací súd svojim procesným konaním porušil zásadu rovnosti účastníkov pred súdom, keď neakceptoval návrhy žalovaného a v celom konaní sa zaoberal len zmluvnými povinnosťami žalovaného, bez ohľadu na vzájomné povinnosti oboch zmluvných strán. Jeho argumenty o tom, že počas celého konania nebola jednoznačne definovaná vada v žiadnom z troch znaleckých posudkov, súd nevzal do úvahy. Súd si osvojil závery znaleckého dokazovania vykonaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, ktoré on kvalifikovane vyvrátil ako nejednoznačné, nakoľko v niektorých prípadoch vychádzali z domnienok a kvalifikovane nepreukázali tvrdenia. Odvolací súd nehodnotil dôkazy vykonané súdom prvej inštancie jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom neprihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keďže napríklad konštatoval, že vykonanie sond do strešného plášt'a bolo možné realizovať v čase pred zahájením prác, a nie až po ich ukončení. Odvolací súd sa nezaoberal ním namietanou skutočnosťou, že znalecký posudok bol vypracovaný tendenčne po piatich rokoch, so záujmom chrániť štát, pretože Ministerstvo vnútra, Ústav súdneho inžinierstva a aj súdy sú štátne inštitúcie, čím bola spochybnená rovnosť pred súdom.

3.2. Nedostatočné odôvodnenie rozsudku je - podľa názoru dovolateľa - zásahom do práva na spravodlivý proces a zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, čím je porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Tým, že odvolací súd pojednávanie nenariadil a rozhodol bez pojednávania, neumožnil mu podať súkromný znalecký posudok podľa ust. § 209 C. s. p. Odvolací súd nevzal do úvahy skutočnosť, že bol preukázaný nedostatok v tom, že v súťažných podmienkach nebola žalobcom predložená projektová dokumentácia, nutne potrebná pre technické posúdenie diela a že po zistení zatekania strechy žalovaný žiadal žalobcu o poskytnutie projektovej dokumentácie, čo žalobca odmietol z dôvodu, že ju nevlastní, čo žalovaný následne vyvrátil tým, že ju získal z archívu v Komárne, čo mohol a mal urobiť už žalobca, ktorý odmietol povoliť žalovanému vykonanie sondy na zistenie stavu krytiny, pričom novému zhotoviteľovi vykonanie tejto sondy povolil. Odvolací súd nevykonal procesné úkony pre zistenie skutočného stavu, nakoľko odvolanie žalovaného považoval za nedôvodné, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odvolacieho súdu v ním napadnutej časti podľa ust. § 449 ods. 1 C. s. p., ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 449 ods. 2 C. s. p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Zároveň v súlade s ust. § 444 C. s. p. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko v prípade, ak by počas dovolacieho konania došlo k výkonu rozhodnutia, dovolateľovi by zaplatením súdom priznanej sumy vznikla škoda.

4. K dovolaniu žalovaného zaslal žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že argumenty žalovaného v dovolaní považuje v celom rozsahu za nedôvodné. V žiadnom prípade sa nestotožňuje s tvrdením dovolateľa, že mu bolo znemožnené uplatňovanie jeho procesných práv. Má za to, že počas

celého konania, ktoré prebieha od podania žaloby (13. septembra 2005) dovolateľovi nebola ani v jednom prípade odopretá spravodlivosť a súdy bez porušenia zásady rovnosti účastníkov v súdnom konaní rešpektovali práva a návrhy sporových strán. Tým, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, nemohla byť dovolateľovi odňatá spravodlivosť, nakoľko ide o riadny zákonný postup v zmysle ust. § 385 ods. 1 C. s. p., kedy súd rozhoduje o tom, či vo veci nariadi alebo nenariadi pojednávanie. Za nedôvodné považuje tvrdenia dovolateľa, že odvolací súd sa náležite nezaoberal odvolacími dôvodmi, že porušil zásadu rovnosti účastníkov pred súdom, nevyhodnotil dôkazy súdom prvej inštancie jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti a že jeho rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Považuje tiež za nedôvodné, že dovolateľ spochybňuje nespornosť existencie vady diela s tým, že mu nebola preukázaná vina za vadu diela. Na margo týchto tvrdení dovolateľa uvádza, že nemožno spochybňovať nespornosť existencie vady diela, ktorá bola bez pochyb dovolateľovi a každému jednoznačne zrejmá a bez pochyb preukázaná množstvom dôkazov (znaleckými posudkami, listinnými dôkazmi, fotografiami, poškodeným interiérom a samozrejme aj tvrdeniami dovolateľa), pričom v tomto konaní nebola preukazovaná vina za vadu diela, ktorá by mohla byť predmetom iného konania, ale súd hodnotil zodpovednosť za vady vykonaného diela, v rámci ktorej určoval povinnosti zodpovedného za vady - v tomto prípade dovolateľom napadnutú zmluvnú pokutu. Dovolateľ v dovolaní namieta konkrétne body odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, čo považuje v dovolacom konaní za neprípustné. Ohľadne nároku žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty sa plne stotožňuje s právnym názorom vysloveným v odôvodnení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Uplatnenie moderačného práva odvolacím súdom, ktorý znížil výšku zmluvnej pokuty z 21 443,27 eur na sumu 8 220,86 eur, predstavuje priaznivý stav pre dovolateľa a nepriaznivý pre žalobcu, avšak v tomto smere žalobca rešpektuje rozhodnutie odvolacieho súdu. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ust. § 424 C. s. p.), zastúpená v dovolacom konaní advokátom (ust. 424 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

6.1. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z vyššie citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

6.2. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovaného bez nariadenia pojednávania, nedostatočne vyhodnotil dôkazy vykonané súdom prvej inštancie jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti, rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a preto nepreskúmateľný, nevykonal všetky procesné úkony za účelom zistenia skutočného stavu, neumožnil žalovanému na odvolacom pojednávaní navrhnúť a následne podať súkromný znalecký posudok a vec nesprávne právne posúdil v otázke zodpovednosti za vadu diela, nakoľko žalobca dielo prevzal bez väd a nedorobkov a žalovanému nebola preukázaná vina za vadu diela, reklamovanú žalobcom.

6.3. Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

6.4. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, zo zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

6.5. K námietke dovolateľa, že tým, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, mu svojím procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, dovolací súd uvádza, že podľa ust. § 385 ods. 1 C. s. p. na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednanie vždy vtedy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Teda, pokiaľ nejde o žiaden z prípadov upravených v ustanoveniach § 385 ods. 1 C. s. p., odvolací súd môže o odvolaní strany sporu rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva, že by sa na všetkých súdnych inštanciách pojednanie malo vykonať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvej inštancie na pojednávani, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednanie. Odvolací súd môže nariadiť pojednanie vtedy, ak to považuje za potrebné. Bez pojednávania nemôže odvolací súd meritorne rozhodnúť vec len vtedy, ak zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Vo všetkých ostatných prípadoch je na úvahe odvolacieho súdu, v ktorých prípadoch bude považovať za potrebné nariadiť odvolacie pojednanie. V procesnom zákone nie je možné kazuisticky vypočítať všetky možné prípady, ktoré môžu nastať v súdnej praxi. Práve naopak, tým, že otázka nariadenia pojednávania sa ponecháva na úvahu súdu (okrem prípadov upravených v ust. § 385 ods. 1 C. s. p., v ktorých odvolací súd ex lege musí nariadiť pojednanie), uvedená právna úprava je v súlade s materiálnou stránkou právneho štátu. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, tento sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k zisteniu zodpovednosti žalovaného za vadu diela, ako aj vo vzťahu k inštitútu zmluvnej pokuty, na ktorú žalobcovi vzniklo právo v zmysle uzavretej zmluvy o dielo. Súdom prvej inštancie priznanú zmluvnú pokutu vo výške 21 443,27 eur odvolací súd len znížil (modifikoval) v prospech žalovaného, uplatniac moderačné právo v zmysle ust. § 301 Obch. zákonníka. Keďže v posudzovanom prípade nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a v spore nebol zistený ani žiadny dôležitý verejný záujem, odvolací súd postupoval procesne správne, keď o odvolaní žalovaného rozhodol bez nariadenia pojednávania. Tento procesný postup odvolacieho súdu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

6.6. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR a článok 6 Dohovoru) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

6.7. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru (II. ÚS 383/06).

6.8. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

6.9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska / Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A č. 254-B, s 49 § 30).

6.9. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

6.10. Z ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p. vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 C. s. p. tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté (ust. § 393 ods. 2 C. s. p.). Z ust. § 387 ods. 2 C. s. p. vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (ust. § 387 ods. 3 C. s. p.).

6.11. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia súdov oboch inštancií nie je nedostatočné, a teda nepreskúmateľné, resp. nie je arbitrárne a svojvoľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré súd vyhovel žalobe a žalovaného zaviazal k zaplateniu zmluvnej pokuty v sume 21 443,27 eur (646 000 Sk). Žalobca si proti žalovanému uplatnil (okrem iného) nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, ktorá bola medzi stranami sporu dohodnutá platne v písomnej forme vo výške 1 000,- Sk za každý deň omeškania s odstránením vád diela (článok VIII. bod 8.2. zmluvy o dielo). Keďže žalovaný bol v omeškani s odstránením vád diela, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty za 646 dní z omeškania v sume 21 443,27 eur. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento podrobne uviedol skutkový a právny stav, na

základe ktorého súd prvej inštancie vyhovel žalobe o zaplatenie zmluvnej pokuty. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k zmluvnej pokute, pričom sa zaoberal aj námietkami žalovaného (ako odvolateľa), ktoré sú totožné s tými, ktoré žalovaný uviedol už v konaní na súde prvej inštancie a ktoré odvolací súd považoval za nedôvodné z tých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozsudku. Vo vzťahu k uplatnenej zmluvnej pokute odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nevykonal dielo riadne a preto zodpovedá za vady vykonaného diela. Stotožnil sa aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie zmluvnej pokuty čo do jej základu v zmysle článku VIII. bodu 8.2. zmluvy o dielo, pretože žalovaný si nesplnil svoju zmluvnú povinnosť a v lehote troch dní nepredložil písomný návrh na odstránenie väd a vady diela neodstránil (článok VII. bod 7.6. zmluvy o dielo). Z článku VII. bodu 7.4. zmluvy o dielo vyplýva, že počas záručnej doby (dohodnutá bola na obdobie päť rokov) má objednávateľ právo požadovať a zhotoviteľ povinnosť bezplatne odstrániť vady diela. Vo vzťahu k výške uplatnenej zmluvnej pokuty odvolací súd vzhľadom na uplatnenú námietku žalovaného ako odvolateľa skúmal výšku žalobcom uplatnenej zmluvnej pokuty, ktorá vo vzťahu k dohodnutej cene diela vo výške 4 110,43 eur predstavovala päťnásobok ceny diela, teda niekoľkonásobne prevyšovala právo, ktoré zabezpečovala, čo odvolací súd považoval za neúmerne prísnu sankciu, ktorá nie je nevyhnutná pre naplnenie zabezpečovacej funkcie zmluvnej pokuty. Z tohto dôvodu odvolací súd znížil výšku uplatnenej zmluvnej pokuty na sumu 8 220,86 eur (z pôvodne uplatnenej sumy 21 443,27 eur), t. j. sumu rovnajúcu sa dvojnásobku ceny diela, suma ktorá podľa jeho názoru dostatočne zohľadňuje hodnotu a význam zabezpečenej povinnosti. Vo zvyšnej časti žalobu na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 13 222,41 eur zamietol.

6.12. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku a umožňoval dovolateľovi (žalovanému) zúčastniť sa na úkonoch prvostupňového a odvolacieho súdu. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inštancie žalovanému nebolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko Občianskoprávneho kolégia NS SR, č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko NS SR je aktuálne aj po 1.07. 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska. Postupom odvolacieho súdu, ale ani súdu prvej inštancie tak nedošlo k vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p..

6.13. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné vykonanie dokazovania, resp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že strany sporu majú právo v civilnom sporovom konaní označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení, avšak súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (ust. § 185 ods. 1 C. s. p.). Aj Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v ust. § 191 ods. 1 C. s. p., v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý

dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V civilnom sporom konaní je súd povinný zvážiť, ktoré dôkazy je povinný vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania posudzuje zo zreteľom, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci, nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (ust. § 185 ods. 1 C. s. p.). Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená. Uvedené platí aj vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu, nariadenému súdom, ako aj vo vzťahu k súkromnému znaleckému posudku v zmysle ust. § 209 C. s. p.. Z odseku 1 citovaného ustanovenia vyplýva, že súkromný znalecký posudok predkladá strana bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd, pričom ak je predložený spolu so žalobou súkromný znalecký posudok, ktorý má všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, postupuje súd pri vykonávaní tohto dôkazu tak, ako by išlo o znalecký posudok znalca ustanoveného súdom (ust. § 209 ods. 2 C. s. p.). V posudzovanom prípade súkromný znalecký posudok nebol podaný spolu so žalobou, ktorá bola podaná ešte v roku 2005 (za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.) Pokiaľ žalovaný v dovolaní namietal, že súkromný znalecký posudok chcel navrhnúť na odvolacom pojednávaní (nakoľko nesúhlasil so závermi znaleckého posudku vyhotoveného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity) a tým, že odvolací súd pojednávanie nenariadil, znemožnil mu uplatňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces - k tomu dovolací súd uvádza - že ani v prípade, ak by bol dovolací súd pojednávanie nariadil (čo ale nebolo potrebné z dôvodov vyššie uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia, keďže odvolací súd nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), bolo v kompetencii odvolacieho súdu rozhodnúť o tom, či žalovaným navrhnutý dôkaz vykoná alebo nevykoná (ust. § 185 ods. 1 C. s. p.).

6.14. Dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení súdov (ohľadne zodpovednosti za vadu vykonaného diela) nie je vada, ktorá by v rozhodovacej praxi NS SR bola považovaná za vadu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. (podľa predchádzajúcej právnej úpravy ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania (ust. § 442 C. s. p.). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je procesne prípustné, preto ho podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

6.15. Dovolací súd nevyhovel návrhu dovolateľa o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, pretože pre kladné rozhodnutie nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (ust. § 444 ods. 1 C. s. p.).

7. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

8. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 451 ods. 2 v spojení s ust. § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.